

Wiersholm, Mellbye & Bech
v/adv. Wilhelm Matheson
Postboks 1400 Vika
0115 Oslo

Deres referanse
WM-63500

Vår referanse
200602587-/NIG

Dato
18.07.07

Klage - Konkurransetilsynets avgjørelse A2006-44 - Hjelp24 Trygghetsalarm AS

Det vises til klage fra Hjelp24 Trygghetsalarm AS (Hjelp24) datert 18. august 2006 på Konkurransetilsynets avgjørelse A2006-44 av 7. juli 2006. Klagen er oversendt departementet ved Konkurransetilsynets brev av 18. august 2006. Departementet beklager at klagesaksbehandlingen har tatt lang tid.

1. Sakens bakgrunn

Hjelp24 er tjenesteleverandør innen drift og betjening av helsetjenester. Foretaket eies av Gjensidige Forsikring. Foretakets hovedvirksomhet er trygghetsalarmtjenester for eldre og aleneboende. I enkelte kommuner leverer Hjelp24 en totaltjeneste med både alarmsentraltjeneste og utrykning til brukerne. I de fleste tilfeller formidles imidlertid selve utrykningen til hjemmesykepleien.

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) besluttet i 2002 med hjemmel i lov 14. juni 2002 nr. 20 om vern mot brann, eksplosjon og ulykker med farlige stoff og brannvesenets redningsoppgaver (brann- og eksplosjonsvernloven) § 16 første ledd å sentralisere brannvarslingssentralene i Norge. Antallet sentraler ble fra 1. oktober 2003 redusert fra 41 til 24. Ved direktoratets brev av 28. februar 2003 ble samtlige kommuner i Telemark pålagt å knytte seg til 110-sentralen i Skien kommune (110-Telemark).

110-Telemark er organisert som et interkommunalt samarbeid iht. kommuneloven § 27. Skien er vertskommune for sentralen.

Kommunene i Telemark plikter ikke å være deltager i det interkommunale samarbeidet. Kommunene må imidlertid knytte seg til brannalarmsentralen, og med grunnlag i avtale bære sin del av kostnadene ved etablering og drift av sentralen, jf. DSBs vedtak av 28. februar 2003 jf. brann- og eksplosjonsvernloven § 37 jf. § 16 første ledd. Samtlige kommuner i Telemark har valgt å delta i samarbeidet.

Kommunene som deltar i 110-Telemark, har fastsatt i foretakets vedtekter at 110-Telemark i tillegg til primæroppgaven brannvarslingstjenester skal tilby samtlige deltagende kommuner bl.a. mottak og formidling av trygghetsalarmer, innbruddsalarmer, heisalarmer og andre tekniske alarmer fra deltagende kommuners bygninger. Omfanget av oppgavene skal i følge vedtektene jevnlig være gjenstand for justeringer og endringer med bakgrunn i regelverksendringer, erfaringer og markedsutviklingen. 110-Telemark skal i tillegg, innenfor rammen av egen kapasitet, selge tjenester innen alarmering, varsling og formidling. Dette innebærer at det tilbys direkte brannalarmer for bedrifter, osv. Etter de opplysninger Konkurransetilsynet har mottatt, er imidlertid tilbudet av mottak og formidling av trygghetsalarmtjenester i dag i kun rettet mot de 18 kommunene i Telemark.

Kostnadene til samtlige tjenester skal dekkes innenfor det årlige beløpet som fordeles mellom de deltagende kommunene basert på innbyggertall. Dette innebærer at kostnadene til trygghetsalarmtjenesten må dekkes av deltagerkommunene uavhengig av om den enkelte kommune benytter seg av tjenesten eller ikke.

Kommuner som eventuelt ikke ønsker å delta i det interkommunale samarbeidet og i stedet ønsker å kjøpe alarmtjenester fra Hjelp24, kan ikke unngå felles prissetting av tjenestene. I følge 110-Telemark har denne problemstillingen til nå ikke vært aktuell. Konklusjonen fra drøftelser i fellesmøter mellom de deltagende kommunene er så langt at samtlige kommuner skal bidra med det samme beløp per innbygger, uavhengig av hvilket tjenesteomfang de ønsker at 110-Telemark skal yte.

2. Konkurransetilsynets saksbehandling

Hjelp24 anmodet ved brev av 29. mars 2004 Konkurransetilsynet om å vurdere 110-Telemarks praksis i forhold til forbudet i konkurranseloven § 11.

På bakgrunn av de undersøkelser Konkurransetilsynet foretok i saken, konkluderte tilsynet med at den påklagede prispraksisen kunne ha konkurransebegrensende virkninger. Tilsynet tok imidlertid ikke endelig stilling til om forholdet var i strid med konkurranseloven § 11. Fordi tilsynet mente at saken reiste vanskelige spørsmål knyttet til lovens anvendelse på offentlig virksomhet, fant tilsynet det mest hensiktsmessig å sende en påpekning til 110-Telemark og de involverte kommunene med hjemmel i konkurranseloven § 9 første ledd bokstav e. Tilsynet foreslo i påpekningen en omlegging til separat prising av trygghetsalarmtjenester i Telemark. Tilsynet fattet deretter avgjørelse om å avslå Hjelp24s anmodning om pålegg om opphør.

Skien kommune opplyste i brev til Konkurransetilsynet 25. november 2004 at 110-Telemark ikke hadde til hensikt å ta Konkurransetilsynets påpekning til følge. Hjelp24 rettet deretter ny en henvendelse til tilsynet datert 21. februar 2005 med oppfordring om å følge opp saken videre. Tilsynet avsto oppfordringen i avgjørelse A2005-19, fordi tilsynet ikke fant å kunne prioritere ressurser til behandling av saken. Avslaget ble påklaget ved brev datert 24. juni 2005. Klagen ble tatt til følge, i den forstand at tilsynet ved brev av 14. desember 2005 meddelte at det hadde besluttet å prioritere ressurser til å vurdere saken i forhold til konkurranseloven § 11.

3. Konkurransetilsynets vurdering

Konkurransetilsynet viser til at for at den påklagede atferd skal være i strid med konkurranseloven § 11, må tre vilkår være oppfylt: 110-Telemark må være et foretak i § 11 forstand, det må ha en dominerende stilling i markedet og den aktuelle atferden må utgjøre en utilbørlig utnyttelse (misbruk) av en slik dominerende stilling. Konkurransetilsynet viser videre til at konkurranseloven § 11 tilsvarer EØS-avtalen artikkel 54 og EF-traktaten artikkel 82, og at praksis knyttet til tolkningen av disse bestemmelsene derfor er relevant ved anvendelsen av konkurranseloven § 11.

Tilsynet har funnet at 110-Telemarks prispraksis antakelig ikke utgjør et misbruk av en eventuell dominerende stilling. Vilåret om misbruk i konkurranseloven § 11 er således neppe oppfylt. Fordi konkurranseloven § 11 derfor uansett ikke vil komme til anvendelse, har tilsynet ikke vurdert spørsmålet om 110-Telemark har en dominerende stilling i markedet. Tilsynet peker videre på at den markedsmessige virkningen av samarbeidet er begrenset, fordi samarbeidet bare gjelder et begrenset antall kommuner i Norge. Pga. ledig kapasitet og ubenyttede ressurser i 110-Telemark, finner tilsynet det i tillegg effektivt at telefonoperatørene i 110-Telemark også blir brukt til å betjene trygghetsalarmer. Etter en samlet vurdering har tilsynet ikke funnet å kunne prioritere ytterligere ressurser i saken.

Tilsynet har vurdert om 110-Telemark er et foretak i konkurranseloven § 11 forstand. Fordi virksomheten i 110-Telemark utøves av Skien kommune, mener tilsynet at spørsmålet er om kommunen utøver økonomisk aktivitet mht. brannvarslings- og trygghetsalarmtjenester. Det følger av praksis at foretak defineres ut fra en funksjonell tilnærming, som innebærer at en enhet kan være et foretak i utførelsen av visse deler av virksomheten, og ikke anses for å være det ved utførelse av andre deler av virksomheten. Tilsynet mener at Skien kommunes drift av brannvarslingstjenesten ikke er økonomisk aktivitet. Det vises til at 110-Telemark er et lovpålagt monopol for brannvarslingstjenester i Telemark. Videre er varslingstjenesten en del av den offentlige infrastruktur, som tradisjonelt har vært, og er, en offentlig oppgave. Derimot mener tilsynet at Skien kommunes virksomhet knyttet til trygghetsalarmtjenester utgjør en økonomisk aktivitet. Tilsynet viser til at kommunen ikke er lovpålagt å tilby slike tjenester. Trygghetsalarmtjenester kan videre vanskelig sies å være en del av samfunnets infrastruktur tjenester på samme måte som brannvarslingstjenesten. Det er heller ikke en offentlig tjeneste med lange tradisjoner. De offentlige enhetene som tilbyr slike tjenester, møter også konkurranse fra private aktører som Hjelp24, vaktelskaper og veldedige organisasjoner som Norsk Folkehjelp og Røde Kors. En kommune i Telemark kjøper for eksempel trygghetsalarmtjeneste fra privat aktør.

Konkurransetilsynet har funnet at mottak og formidling av trygghetsalarmer utgjør et separat produktmarked i forhold til de øvrige elementene ved bruk av trygghetsalarm. Tilsynet antar at det geografiske markedet for mottak og formidling av trygghetsalarmer er minst nasjonalt. Det vises til at det ikke er nødvendig at sentralen som trygghetsalarmen er koblet til, er lokalisert i nærheten av brukeren. Hjelp24 har for eksempel ett alarmmottak og er en landsdekkende leverandør av tjenesten. Fordi det ikke er avgjørende for tilsynets konklusjon i saken, tar tilsynet ikke stilling til om det geografiske markedet er større enn nasjonalt.

Konkurransetilsynet viser til at det avgjørende etter konkurranseloven § 11 er om det dominerende foretaket opptrer på en måte som medfører fare for at konkurransen i det relevante markedet elimineres eller reduseres. Tilsynet mener at det ikke kreves årsakssammenheng mellom den dominerende stillingen og den utilbørlige utnyttelsen. Videre er konkurransebegrensningsvurderingen i utgangspunktet objektiv.

Hjelp24 peker i klagen på at 110-Telemark kobler brannalarmtjenesten med trygghetsalarmtjenesten, ved at kommunene må betale for trygghetsalarmtjenesten uavhengig av om de ønsker denne tjenesten levert av 110-Telemark eller ikke. Tilsynet viser til at produktsammenbinding innebærer at to eller flere produkter selges samlet. Produkt-sammenbinding kan gi både reduserte kostnader og økt kvalitet, hvilket i neste omgang bidrar til økt konkurranse. På den andre siden kan produktsammenkobling føre til at like effektive konkurrenter stenges ute fra markedet. Den utestengende virkningen må vurderes konkret i hvert tilfelle.

Tilsynet mener imidlertid at det interkommunale samarbeidet for mottak og formidling av trygghetsalarmer i realiteten er et produksjonssamarbeid, hvor kundene (kommunene) går sammen om selv å produsere en tjeneste de ellers kunne kjøpt fra andre tilbydere. Ifølge opplysninger forelagt Konkurransetilsynet, tilbys tjenesten i dag kun til deltagende kommuner i Telemark. Vedtektene til 110-Telemark åpner imidlertid som nevnt for at det er mulig å tilby tjenesten til kommuner i Telemark som velger å stå utenfor samarbeidet. Siden samtlige kommuner er deltagere i samarbeidet, er det vanskelig å si noe om hvordan en eventuell prising av trygghetsalarmtjenesten ville vært overfor kommuner utenfor samarbeidet.

Kostnadene for samtlige tjenester dekkes ved at de fordeles mellom de deltagende kommunene basert på innbyggertall. Dette innebærer at kostnadene til trygghetsalarmtjenesten må dekkes av deltagerkommunene uavhengig av om den enkelte kommune benytter seg av tjenesten eller ikke. Konkurransetilsynet peker på at en separat prissetting av trygghetsalarmtjenesten som reflekterer 110-Telemarks ekstra kostnader forbundet med å tilby mottak og formidling av trygghetsalarmer, kunne åpne for konkurranse fra private om å levere denne tjenesten til kommunene i Telemark.

Tilsynet viser imidlertid til at det interkommunale samarbeidet kun gjelder 18 kommuner. I et nasjonalt marked hvor det eksisterer 431 kommuner samt en rekke andre kunder, vil den eventuelle markedsmessige virkningen være meget begrenset. Tilsynet peker på at den enkelte kommune uansett fritt kan velge å benytte andre leverandører av mottak og formidling av trygghetsalarmer. I tillegg har 110-Telemark opplyst at det forventes 1500 årlige brannvarslinger per år. Dette tilsvarer at det gjennomsnittlig går 5,84 timer mellom hver varslings. 110-Telemark er lovpålagt å ha to personer på vakt til enhver tid. Dette innebærer at det er mye ledig kapasitet og ubenyttede ressurser. Konkurransetilsynet vurderer det derfor som effektivt at telefonoperatørene også blir brukt til å betjene trygghetsalarmer.

4. Klagen

Etter Hjelp24s oppfatning tar Konkurransetilsynet tar feil med hensyn til om vilkårene for anvendelse av § 11 er oppfylt.

Hjelp24 presiserer at saken gjelder 110-Telemarks sammenkobling av den monopoliserte og konkurranseutsatte alarmtjenesten gjennom felles prissetting, slik at vederlaget for å produsere den konkurranseutsatte trygghetsalarmtjenesten ikke fremkommer, og uten at kommunene kan oppnå prisreduksjon ved å benytte seg av alternativ leverandør av denne tjenesteytelsen. Hjelp24 mener at tilsynet i sin avgjørelse ikke har hatt klart for øyet at det er den ekskluderende prispraksisen som angripes, og ikke det sammenkoblede tjenestebutet i seg selv.

Hjelp24 mener at det ikke er nødvendig å ta stilling til om utførelsen av brannvarslings-tjenester funksjonelt oppfyller kravet til foretak isolert sett. Det avgjørende må være at trygghetsalarmtjenesten oppfyller dette kravet, og at tjenesteyteren tilbyr den lovpålagte og konkurranseutsatte tjenesteytelsen som en kombinert tjeneste uten differensiering i prisen. Ved den funksjonelle tilnærmingen til foretakskravet må derfor tjenesten vurderes som en helhet.

Hjelp24 anfører at 110-Telemark er en dominerende aktør i konkurranseloven § 11 forstand. Hjelp24 mener at det relevante markedet for den kombinerte tjenesten brannvarsling og trygghetsalarm er 110-Telemarks oppland. Det vises til at DSB har delt landet inn i tvungne og sentraliserte varslingssentraler, og at den enkelte varslingssentral derfor må utgjøre et separat marked i forhold til det oppland sentralen skal betjene med sitt tjenestespekter. 110-Telemark er gjennom sitt monopol på en av ytelsene i det kombinerte tjenesteproduktet en dominerende aktør i sitt regionale marked. Ved å sammenkoble monopoliserte og konkurranseutsatte tjenester innenfor regionen, etableres det et eget marked for slike felles alarmtjenester som bare 110-Telemark kan betjene. Hjelp24 mener at det således ikke er relevant for dominansspørsmålet at den enkelte kommune kan kjøpe trygghetsalarmtjenesten på et ellers nasjonalt marked, fordi 110-Telemark er eneste tilbyder av den kombinerte alarmtjenesten i sitt område.

Hjelp24 har i brev av 7. mars 2006 anført at 110-Telemark utnytter sin dominerende stilling på markedet for brannvarslingstjenester til å oppnå fordeler i markedet for mottak og formidling av trygghetsalarmtjenester. Det er ikke krav om at misbruket må skje i samme marked som foretaket er dominerende i. Hjelp24 mener nå som nevnt ovenfor, at det er ett marked for den kombinerte brannvarslings- og trygghetsalarmtjenesten. Dersom departementet skulle velge å vurdere tjenestene som separate markeder, opprettholdes imidlertid merknaden av 7. mars 2006.

Hjelp24 anfører at 110-Telemarks atferd utgjør en utilbørlig utnyttelse av dominerende stilling. Tilsynets vurdering er feil av tre grunner:

For det første er det feil å bedømme de konkurransemessige virkninger ved å se samarbeidet mellom 18 kommuner opp mot et nasjonalt marked. Hjelp24 mener som nevnt ovenfor at vurderingen av de konkurransemessige virkninger må ta utgangspunkt i det relevante markedet, som er det regionale markedet for 110-Telemark. Hjelp24 mener at det uansett må tas hensyn til at en aksept av fremgangsmåten til 110-Telemark vil legitimere en tilsvarende sammenkobling av tjenester uten prisdifferensiering ved alle landets alarmsentraler. Hjelp24 mener at dersom praksisen i Telemark brer seg, vil de konkurransemessige virkninger, selv etter tilsynets vurderingsmåte, bli helt annerledes og større enn tilsynet har lagt til grunn. I sin ytterste konsekvens vil man ved å tillate sammenkobling av monopoliserte og konkurranseutsatte tjenester uten transparent prising og separat prising, umuliggjøre enhver konkurranse og dermed effektivt lukke markedet for private (trygghets)alarmtjenester til kommunene.

For det andre mener Hjelp24 at det er feil å vise til at kommunene står fritt til å velge andre leverandører for mottak og formidling av trygghetsalarmer. Selv om det isolert sett er riktig at det ikke er noe rettslig hinder for kommunene mot å knytte seg opp mot en annen leverandør av trygghetsalarmtjenester, må en slik alternativ tjeneste betales uten at man oppnår noe fradrag i gebyret overfor 110-Telemark. Hjelp24 mener at på denne måten elimineres enhver konkurranse om de deler av tjenestespekteret som ikke er monopolisert. Prispraksisen

innebærer at man heller ikke vet om den tjeneste 110-Telemark tilbyr er konkurransedyktig. Konsekvensen av dette er at de aller fleste kommuner velger å benytte 110-Telemarks tjeneste for mottak og formidling av trygghetsalarmer. Tilslutningen fra 17 av 18 kommuner i Telemark viser at disse forholdene gjør at den frihet kommunene har til å knytte seg til andre leverandører, ikke er interessant.

Hjelp24 viser også til at Konkurransetilsynet i brev av 22. november 2004 punkt 6 siste avsnitt opplyser at de fleste andre 110-sentralene i Norge som tilbyr trygghetsalarmtjenester, fakturerer kommunene særskilt med en viss sum per bruker av trygghetsalarmtjenesten. Videre vises det til at brannalarm- og trygghetsalarmtjenester normalt ikke tilbys samlet.

For det tredje mener Hjelp24 at det er uriktig at trygghetsalarmtjenesten kan utføres innenfor den alarmkapasiteten som allerede finnes i brannvarslingssentralen. Som tilsynet har påpekt i sitt brev av 22. november 2004 punkt 5 fjerde avsnitt, må sentralens administrative bemanning økes fra to til tre personer for at alarmsentralen skal kunne fungere som trygghetsalarmsentral. Det er derfor en merkostnad forbundet med å innlemme trygghetsalarmtjenesten i 110-Telemarks tjenestetilbud til kommunene. Denne merkostnaden reflekteres ikke når tjenestene prissettes samlet.

Hjelp24 viser til at Konkurransetilsynet i sitt brev av 22. november 2004 konkluderte med at praksisen har en ekskluderende virkning i markedet for produksjon av trygghetsalarmtjenester. Hjelp24 mener at tilsynet tar feil når det i avgjørelsen legitimerer praksisen gjennom effektiviseringshensyn. Det er her tilsynet synes å gå feil med hensyn til at saken ikke handler om å forby 110-Telemark å tilby alarmtjenesten, men at foretaket gjennom sin prissetting skal legge til rette for reell konkurranse om trygghetsalarmtjenesten.

I den utstrekning en privat tjenesteleverandør kan levere tjenesten billigere (og bedre), oppstår et samfunnsøkonomisk tap som følge av den nåværende prispraksis. Hjelp24 mener at departementet bør sikre mot et slikt tap ved å omgjøre tilsynets avgjørelse og gi pålegg om separat prising av monopoliserte og konkurranseutsatte alarmtjenester.

5. Departementets vurdering og konklusjon

Konkurransetilsynet fattet avgjørelse i saken 7. juli 2006. Tilsynet har gitt utsettelse av klagefristen til 22. august 2006. Avgjørelsen ble påklaget 18. august 2006. Konkurransetilsynet oversendte klagen til departementet ved brev av 28. august 2006. Klagen er derfor innkommet rettidig til departementet.

Konkurransetilsynets avslag på anmodning om pålegg om opphør etter konkurranseloven § 12 kan påklages til departementet iht. konkurranseloven § 12 tredje ledd. Departementet vil i slike saker bl.a. prøve om tilsynets avgjørelse oppfyller kravet til begrunnelse i konkurranseloven § 12 tredje ledd samt om tilsynets prioriteringer i saken er riktige. Kravet til begrunnelse innebærer at tilsynet, som et minimum, må redegjøre for hva som har gjort at tilsynet har valgt å avslå å treffe vedtak etter konkurranseloven § 12.

Når det gjelder Konkurransetilsynets prioritering av saken, vil departementet generelt understreke at tilsynet må ha en betydelig skjønnsmessig adgang til å prioritere sine ressurser og derved vurdere hvilke saker det finner hensiktsmessig å ta opp til behandling. Konkurransetilsynet har presumptivt størst kunnskap om markedet og markedsaktørene, og er således nærmest til å avveie sakens omfang og betydning sett i forhold til lovens formål og

antatt ressursbruk. Departementet kan likevel gripe inn dersom det i det konkrete tilfellet finner at særlige hensyn tilsier en nøyere vurdering av et forhold.

Konkurransetilsynet har i avgjørelsen redegjort for det rettslige vurderingstemaet i forbudet mot utilbørlig utnyttelse av dominerende stilling i konkurranse-loven § 11, og kort begrunnet hvorfor det mener at bestemmelsen neppe kommer til anvendelse på det påklagede forholdet. Tilsynet har deretter redegjort for hvorfor det mener at det ikke finner grunnlag for å prioritere ytterligere ressurser til videre utredning av saken.

Departementet er enig i Konkurransetilsynets avgrensning av økonomisk virksomhet i saken. Departementet finner således at kommunenes levering av brannvarslingstjenester er å anse som myndighetsutøvelse og ikke utgjør en økonomisk aktivitet. Departementet er videre enig i at levering av trygghetsalarmtjenester er å anse som økonomisk virksomhet i konkurranse-lovens forstand.

Departementet er enig med Konkurransetilsynet i at den påklagede atferden, ut fra de opplysninger departementet besitter, kan anses å være et samarbeid mellom de deltagende kommunene i Telemark om produksjon av trygghetsalarmtjenester. Departementet vil generelt påpeke at kommunene har en betydelig frihet mht. å vurdere hvilke tjenester de ønsker å produsere selv og hvilke tjenester de ønsker å kjøpe i markedet. Hver kommune kan således velge om den ønsker å produsere trygghetsalarmer selv. Tilsvarende kan flere kommuner gå sammen om å produsere slike tjenester for eget bruk. Slik departementet ser det, opptrer kommunene i et marked for alarmtjenester først når de selger slike tjenester til andre aktører enn de kommunene som deltar i det interkommunale samarbeidet.

Vedtektene til 110-Telemark fastsetter at 110-Telemark innenfor egen kapasitet kan selge tjenester innenfor alarmering, varsling og formidling til andre aktører enn de deltagende kommunene. Ut fra de opplysninger departementet besitter, leverer 110-Telemark i dag bare brannvarslingstjenester til andre aktører. Trygghetsalarmtjenester leveres kun til de deltagende kommunene. Dersom denne praksis endres, må spørsmålet om anvendelsen av konkurranse-reglene på 110-Telemarks atferd i så tilfelle vurderes konkret.

Konkurransetilsynet har etter departementets vurdering i tilstrekkelig grad redegjort for og begrunnet sin konkurransemessige vurdering av saken. Tilsynets avgjørelse oppfyller således konkurranse-lovens krav til begrunnelse av vedtak. Departementet finner heller ikke grunnlag for å overprøve tilsynets prioritering av saken.

På denne bakgrunn har Fornyings- og administrasjonsdepartementet truffet følgende vedtak:

Klagen fra Hjelp24 vedrørende Konkurransetilsynets avgjørelse A2006-44 tas ikke til følge.

Departementet vil likevel påpeke at selv om konkurranse-reglene ikke pålegger kommunene å fastsette separate priser for de tjenester de leverer til seg selv, vil en manglende separat prising av 110-Telemarks monopoliserte og konkurranseutsatte alarmtjenester kunne ha som virkning å begrense konkurransen på markedet for slike tjenester. Det er derfor ønskelig, fra et konkurransepolitisk perspektiv, at 110-Telemark fastsetter separate priser for de alarmtjenester de leverer til de deltagende kommunene. Det vises til Konkurransetilsynets brev av 22. november 2004 til 110-Telemark og de involverte kommunene.

Med hilsen

Steinar Undrum (e.f.)
avdelingsdirektør

Nina Gørrissen
seniorrådgiver

Kopi: Konkurransetilsynet